

דף כב.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן רכח סעיף י

י. נדר שלא להשאיל כליו לחבירו או שלא לשאול בשלומו פותחין לו כך, אילו ידעת שאתה עובר על לאו "דלא תקום" או על לאו "דלא תשנא את אחיך בלבבך" ^ט לא הייתה נודר, אבל אין פותחין בכבוד המקום לומר אילו הייתה יודע שהייתה מיקל בכבוד המקום ^י ושהנודר כאילו אדם נודר בחיי המלך או שהנדר רע בעיני המקום, שאין אדם חצוף לומר שלא היה נמנע בשביל כך והוא משיב שהיה נמנע אפי' אם אינו אמת ונמצא שאין הנדר נעקר מעיקרו, וה"ה בדומה לזה כגון שכל הנודר ראוי לדוקרו בחרב.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רג סעיף ג

ג. ב. הנודר כאילו בנה במה בשעת איסור במות, והמקיימו כאילו הקריב עליה קרבן ^כ וטוב יותר שישאל על נדרו, וזה בשאר נדרים אבל בנדרי הקדש ^ל מצוה לקיימן ואין לו לישאל מהם אלא מדוחק.

הגה: אם נשבע ^מ על איזה דבר לא ישאל עליו אלא מדוחק.

עין משפט ד.ה.

יו"ד סימן רכח סעיף י

עיין לעיל עין משפט א.ב.

- ^ט. ממשנה שם, ובזה אין אומרים שאין אדם חצוף לומר כן דלאוין אלו לא חמורים כל כך וע"כ לא ימנע מלומר אמת, כ"כ הב"י. ש"ך ס"ק י"ז.
- ^י. ה"ה שאין פותחים לו לומר אילו הייתה יודע שאתה עושה עבירה בנדרך לא הייתה נודר. ש"ך ס"ק י"ח.
- ^כ. מברייתא דר' נתן בנדריים כ"ב ע"ב, וכפ"י הרא"ש והר"ן שם, וחייב משום שחוטי חוץ.
- ^ל. ואם נדר לצדקה עיין בס"י רנ"ח.
- ^מ. כיון דכתיב בה "לא ינקה" יש מחמירין דאין לה התרה וכמו בס"י ר"ל.

עין משפט ו.

יו"ד סימן רג סעיף א

א. לא יהיה רגיל אדם בנדרים^א שכל הנודר אע"פ שמקיימו^ב נקרא רשע ונקרא חוטא.
ואם איחר האדם נדרו פנקסו נפתחת^ג.

דף כב:

עין משפט א.

יו"ד סימן רכה סעיף א

א. מי שנדר והתחרט יש לו תקנה ע"י החרטה^ב, ואפי' נדר באלהי ישראל. כיצד יעשה ילך אצל חכם מומחה דגמיר וסביר ואם אין יחיד מומחה כמו היום ילך אצל שלשה הדיוטות שלומדים עמהם הלכות ומבינים^ג וגם יודעים לפתוח לו פתח^ד ויתירו לו.

יו"ד סימן רל סעיף א

א. מתירין שבועות ונדרים אפי' נשבע בהזכרת השם^א.

הגה: מ"מ לא ישאל עליו לכתחילה אלא מדוחק^ב.

הגה: כל נדר שיש בהתרתו נידנוד עבירה אין להתירו^א.

- ג. מברייאת בנדרים דף כ' ע"א, ומימרא דשמואל שם בדף כ"ב ע"א, ובכתובות דף ע"ז.
- ס. כתב הט"ז דאם יש לו פתח להתירו ואינו מתירו נקרא רשע, אבל אם לא מצא פתח עדיין מ"מ נקרא חוטא כל זמן שנדרו עליו.
- ע. היינו שמן השמים פותחין פנקס מעשיו ומדקדקים בהם. ש"ך ס"ק א'.
- פ. מימרא דרבא בנדרים כ"ב ע"ב, דפותחין בחרטה, וכן פסק הרא"ש שם ורמב"ם בפ"ו.
- צ. כדי שידעו מה יתירו לו. ש"ך וא"צ שיהיו סברי היטב, ע"ש.
- ק. דלא בעינן פתח בכל הנדרים מ"מ אינם ראוים להתיר אפי' ע"י חרטה אם לא שיכולים להתיר ג"כ ע"י פתח, דשמא יבא בפניהם נדר שצריך פתח ולא ידעו להבדיל בין נדר לנדר. כ"כ הפרישה.
- ר. מנדרים כ"ב ע"ב, ומשבועות כ"ז-כ"ח. והגם שמתירין מ"מ יש להטיל על הפרוצים בנדרים להתענות בה"ב ולתת מעות לצדקה לדבר מצוה כדי שלא יזלזלו בנדרים ושבועות, וכתב הש"ך וכן נכון לעשות.
- ש. או לצורך מצוה. ש"ך ס"ק ב'.
- ת. עיין בסי' רכ"ח סעיף ט"ו.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הגה: י"א אם נשבע שלא למכור חפץ פלוני ועבר ומכרו אין במכירתו כלום *
כיון שעבר על שבועתו.

א. ובחזו"מ סי' ר"ח כתב הרמ"א בסתם דמכירתו מכירה, ובסמ"ע פסק שם כי"א של כאן
דאין מכירתו מכירה, והב"ח פסק דזה ספיקא דדינא והמוציא מחבירו עליו הראיה, וכן
עיקר. ש"ך ס"ק ד'.

ובריב"ש בתשובה בח"א סי' פ"ה כתב בשם הגאונים הזהירו בהיתר שבועות ונדרים שאין
ראוי להתירם בזה"ז כי אם לדבר מצוה כגון דבר שיש בו תקנה או עשיית שלום בין איש
לאשתו או שלום הציבור. באר הגולה.